

"Διαγραφή του δημόσιου χρέους τώρα!" - Του συνάδελφου Λάμπρου Μεραντζή

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

Η προτεραιότητα που αποκτά η αναδιάρθρωση του δημόσιου χρέους στη σημερινή συγκυρία κι η λειτουργία του χρέους ως μοχλού για την δραματική επιδείνωση των όρων ζωής μας την τελευταία πενταετία επιβάλλουν την ανάληψη άμεσων πρωτοβουλιών στην κατεύθυνση διαγραφής του δημόσιου χρέους. Πρώτα και κύρια, του μέρους του χρέους που οφείλεται στην Τρόικα και τους μηχανισμούς της και υπερβαίνει το 70% του συνολικού δημόσιου χρέους.

Η άμεση παύση της εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους, μέσα από την καταγγελία των δανειακών συμβάσεων και η διαγραφή του στη συνέχεια επιβάλλεται προκειμένου να δημιουργηθεί ο απαραίτητος δημοσιονομικός χώρος που θα επιτρέψει την άσκηση της αναγκαίας κοινωνικής πολιτικής για την άνοδο του βιοτικού επιπέδου του λαού και θα κάνει πράξη το στόχο της ανατροπής της λιτότητας.

Το χρέος είναι θηλιά που πνίγει τα εργατικά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα της λαϊκής πλειοψηφίας. Στερεί το δικαίωμα του λαού να αποφασίζει κυρίαρχα για το μέλλον του.

Η συνέχιση της εξυπηρέτησης του δημοσίου χρέους (στο πλαίσιο του οποίου για το τρέχον έτος προβλέπεται η καταβολή 5,88 δισ. ευρώ για τόκους και η λήξη χρέους ύψους 16 δισ. ευρώ) σημαίνει ότι:

- η συντριπτική πλειοψηφία των ανέργων, που φθάνει ακόμη και το 82%, θα συνεχίσει να μην

- παίρνει επίδομα ανεργίας,
- οι απαραίτητες προσλήψεις και χρηματοδοτήσεις στους τομείς υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης και πολιτισμού θα αποτελούν μακρινό όνειρο,
- η αναγκαία υλοποίηση ενός γενναίου Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων παραπέμπεται στο αόριστο μέλλον.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ, πολύ γρήγορα μετά την εκλογή της, εγκατέλειψε τον στόχο της διαγραφής του μεγαλύτερου μέρους του χρέους. Με την πολιτική της νομιμοποιεί και μονιμοποιεί το ληστρικό χρέος. Τα σχέδια της όπως και τα σχέδια των πιστωτών για επιμήκυνση των αποπληρωμών του δημόσιου χρέους και μείωση του επιτοκίου πρέπει να απορριφθούν επειδή ισοδυναμούν με μετάθεση των αποπληρωμών για τις επόμενες γενιές, αναγνώριση του χρέους και της επιτροπείας, ενώ δεν προκαλούν καμιά ουσιαστική μείωση λόγω του ότι ήδη τα επιτόκια δανεισμού είναι πολύ χαμηλά. Διαιώνιση της υπερχρέωσης και μεταφορά των βαρών στην επόμενη γενιά σηματοδοτεί και το «παρκάρισμα» του ελληνικού χρέους στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, μέσω της έκδοσης «διηνεκών ομολόγων» (perpetuities). Η διαγραφή του ελληνικού δημόσιου χρέους ή θα είναι μονομερής, στη βάση των δικαιωμάτων που διατηρεί κάθε ανεξάρτητο κυρίαρχο κράτος, ή θα είναι σε βάρος του ελληνικού λαού. Η εμπειρία από το ελληνικό πρόγραμμα ανταλλαγής ομολόγων του 2012 (PSI+) ύψους 106 δισ. ευρώ (ή 137,9 δισ. αν συμπεριλάβουμε και την επαναγορά ομολόγων του Νοεμβρίου 2012) καταδεικνύει ότι αυστηρή προϋπόθεση για να σημάνει ουσιαστική ελάφρυνση μια διαγραφή χρέους είναι να έχει σχεδιαστεί σε βάρος των πιστωτών, και να υλοποιηθεί παρά και ενάντια στη θέλησή τους. Το ίδιο συμπέρασμα υπογραμμίζει κι η πρόσφατη εμπειρία άλλων χωρών

(Αργεντινή, Ισημερινός, Ρωσία, Ισλανδία) που παρά τις διαφορές τους διέγραψαν μονομερώς μέρος έστω των χρεών τους.

Η αναγκαία διαγραφή του ελληνικού δημόσιου χρέους μπορεί να αιτιολογηθεί, να θωρακισθεί από διεθνείς προσφυγές και να στηριχτεί στη βάση:

Πρώτο, της επίκλησης της κατάστασης έκτακτης ανάγκης και της συντελεσθείσας ανθρωπιστικής καταστροφής από το 2010 ως το 2014, λόγω της ανόδου της ανεργίας (27%), της πτώσης μισθών και συντάξεων (40% κατά μέσο όρο μεταξύ 2010-2014), της μαζικής μετανάστευσης (άνω των 100.000 νέων), των μαζικών αυτοκτονιών (τουλάχιστον 5.000 από το 2011 λόγω οικονομικών προβλημάτων), κ.λπ.

Δεύτερο, του λογιστικού ελέγχου του δημόσιου χρέους από ανεξάρτητη διεθνή επιτροπή ελεγχόμενη από την κοινωνία και τους φορείς της, δεδομένου ότι ειδικά το τμήμα του ελλ. χρέους που οφείλεται στην Τρόικα είναι καταφανώς απεχθές: Το 92% των δόσεων (232 δισ. σε 252 δισ. ευρώ) επιστράφηκαν ξανά στους δανειστές ή δόθηκαν στις τράπεζες, οι δανειστές ήξεραν ότι τα χρήματα των δανείων δεν εξυπηρετούσαν τις ανάγκες του ελληνικού λαού, ενώ οι κυβερνήσεις που υπέγραψαν τις δύο δανειακές συμβάσεις δεν είχαν καμιά νομιμοποίηση να αναλάβουν τέτοιο χρέος στο όνομα του ελληνικού λαού.

Τρίτο, λόγω των ευθυνών που έχουν οι ίδιοι οι δανειστές για την εκτίναξη του χρέους το οποίο από 299 δισ. ευρώ (115% του ΑΕΠ) τον Σεπτέμβριο του 2009 εκτινάχθηκε στα 324 δισ. (180% του ΑΕΠ).

Τέταρτο, λόγω του ότι μεταξύ 1992 και 2014, περίοδο στην οποία έχουμε καταβάλλει 593,28 δισ. ευρώ για τοκοχρεολύσια (183% επί του χρέους του 2015) το χρέος έχει αποπληρωθεί σχεδόν δύο φορές.

Πέμπτο, της πρόσφατης απόφασης της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ (9/2014), κατόπιν πρότασης της Αργεντινής, που αποδοκιμάζει το σημερινό

απορρυθμισμένο πλαίσιο λειτουργίας της αγοράς ομολόγων και ζητά την προστασία των κυρίαρχων κρατών από τα «αρπακτικά κεφάλαια» («vulturefunds»).

Η αξίωση της Γερμανίας για αποπληρωμή του ελληνικού δημόσιου χρέους γίνεται ακόμη πιο προκλητική αν λάβουμε υπ' όψη μας την πεισματική της άρνηση να καταβάλει τις οφειλές της προς την Ελλάδα από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο (αποζημιώσεις, επανορθώσεις, αναγκαστικό δάνειο, κλπ) που, σύμφωνα με αξιόπιστες διεθνείς εκτιμήσεις, ξεπερνούν το 1 τρισ. ευρώ.

Η άμεση στάση πληρωμών και η διαγραφή του χρέους, μέσω μονομερών ενεργειών και σε σύγκρουση με τους δανειστές πλήττει ευθέως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, την ΕΚΤ, τα κράτη μέλη και τους θεσμούς που δημιούργησε η ΕΕ από το 2010 (ΕΤΧΣ, ΕΜΣ). Πρόκειται για ένα αντιδραστικό πλαίσιο μηχανισμών, εφάμιλλων του ΔΝΤ, που ως αποστολή τους έχουν να διασφαλίσουν ότι την κρίση χρέους θα πληρώσουν οι λαοί της Ευρώπης κι όχι οι ελίτ που την δημιούργησαν. Δική τους άλλωστε απόφαση ήταν η αλλαγή του προφίλ του δημόσιου χρέους που από ομολογιακό στη συντριπτική του πλειοψηφία έγινε επίσημο ή διακρατικό στο μεγαλύτερο του μέρος, με αποτέλεσμα σήμερα άνω του 70% να οφείλεται στην Τρόικα.

Η αναγκαία διαγραφή του χρέους δεν στρέφεται κατά των ευρωπαϊκών λαών, όπως λέγεται συχνά σε μια προσπάθεια να παραιτηθούμε από το αίτημα της διαγραφής. Τα δάνεια προς την Ελλάδα (όπως επίσης και τις άλλες χώρες που δανειοδοτήθηκαν στο πλαίσιο του μηχανισμού, πχ Κύπρος, Πορτογαλία, Ιρλανδία) δεν έσωσαν τον ελληνικό λαό, αλλά τις τράπεζες και τις οικονομικές ελίτ, που πραγματικά διασώθηκαν. Οι λαοί της Ευρώπης αποτέλεσαν την ανθρώπινη ασπίδα που χρησιμοποίησαν ΕΕ, ΔΝΤ και κυβερνήσεις για να αποκρύψουν την διάσωση των τραπεζών, που μόνο στην περίπτωση της Ελλάδας στοίχισε 211 δισ. ευρώ. Οι

λαοί της Ευρώπης, άλλωστε, ποτέ δεν ρωτήθηκαν αν θέλουν να συμμετάσχουν στην διάσωση των τραπεζών!

Η αμφισβήτηση των συμφερόντων των «θεσμικών» πιστωτών (ΕΕ και ΔΝΤ) που με την διαγραφή του χρέους θα κληθούν να πληρώσουν την κρίση που δημιούργησαν, προϋποθέτει απειθαρχία και οδηγεί σε ρήξη με την ευρωζώνη και την ΕΕ. Ακόμη κι έτσι:

- Το μακροχρόνιο οικονομικό όφελος που θα προκύψει από τη μονομερή διαγραφή του ελληνικού δημόσιου χρέους θα είναι μεγαλύτερο από το βραχυπρόθεσμο κόστος εξόδου. Ο χαμένος του Grexit δεν είναι η Ελλάδα, όπως επαναλαμβάνεται στο πλαίσιο μιας ιδεολογικής τρομοκρατίας, αλλά η Γερμανία και το ευρώ.
- Η δυνατότητα άσκησης μιας πολιτικής που θα προστατεύει τις παραγωγικές δυνατότητες της εργαζόμενης πλειοψηφίας, στην βιομηχανία, τον πρωτογενή τομέα κλπ, με μαζικές επενδύσεις σε κρίσιμους τομείς της οικονομίας, χωρίς τις δεσμεύσεις των οδηγιών της ΕΕ και την υποταγή στο κριτήριο του κέρδους, θα επιτρέψει την ταχεία ανάπτυξη της οικονομίας και την δραστική μείωση της ανεργίας, μαζί με μέτρα όπως η μείωση των ωρών εργασίας κι η κατάργηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας.
- Η ακύρωση των δεσμεύσεων της ΕΕ για αιώνια λιτότητα, μέσω των προβλέψεων της οικονομικής διακυβέρνησης και του δημοσιονομικού συμφώνου για ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς, θα επιτρέψει την αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου.
- Η ανατροπή του περιορισμένης κυριαρχίας στο διηνεκές που επιβάλλουν Βρυξέλλες, Φρανκφούρτη και Βερολίνο, μεταξύ άλλων και με τον κανονισμό 472/2013 αρ. 14 που προβλέπει ευρω-επιτήρηση μέχρι την αποπληρωμή του 75% των δανείων, θα

επιτρέψει στον λαό να ασκήσει τα κυριαρχικά του δικαιώματα.

- Τέλος, η άμεση παύση πληρωμών προς τους πιστωτές και η μονομερής διαγραφή του ελληνικού δημόσιου χρέους θα επιβληθεί στο πλαίσιο μιας ευρύτερης πολιτικής ρήξεων που θα περιλαμβάνει:
- Καμία συμφωνία, καμιά διαπραγμάτευση κανένα νέο πρόγραμμα με ΕΚΤ-ΔΝΤ-ΕΕ. Καμία αποδοχή του ληστρικού χρέους και της ανάγκης μνημονίων με όποια μορφή και όνομα κι αν παρουσιαστούν. Όχι διαπραγμάτευση για νέα υποταγή!
- Απειθαρχία στο σύμφωνο σταθερότητας της ΕΕ, κανένας ισοσκελισμένος ή και πλεονασματικός προϋπολογισμός λιτότητας. Νέος προϋπολογισμός κάλυψης των εργατικών και λαϊκών αναγκών τώρα.
- Άμεσα μέτρα ουσιαστικής βελτίωσης της ζωής των εργαζομένων. Αυξήσεις τώρα στους μισθούς, με πρώτο μέτρο την άμεση άρση όλων των μειώσεων και περικοπών που επιβλήθηκαν από το 2009 από τα μνημόνια, πλήρη επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων. Κατάργηση μνημονίων και εφαρμοστικών νόμων. Διαγραφή του ιδιωτικού χρέους των ανέργων.
- Εθνικοποίηση των τραπεζών που σώθηκαν με την καταβολή 211,5 δισ. ευρώ από το 2008 μέχρι σήμερα, με κοινωνικό έλεγχο και εγγύηση των καταθέσεων, όπως και άλλων στρατηγικών τομέων της οικονομίας.
- Αποζημίωση ασφαλιστικών ταμείων, ΝΠΔΔ και μικροομολογιούχων που ζημιώθηκαν από το PSI+.
- Αναζήτηση ποινικών ευθυνών για όσους συνέβαλαν στην έκδοση ομολόγων σε ξένο δίκαιο.
- Ενίσχυση μικρομεσαίων επιχειρήσεων με στόχο την ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών κ.α.

Στη βάση των παραπάνω όσοι υπογράφουμε την διακήρυξη, οικονομολόγοι, νομικοί, πανεπιστημιακοί

και κοινωνικοί αγωνιστές που προερχόμαστε και συμμετέχουμε σε διαφορετικούς πολιτικούς χώρους αλλά δραστηριοποιηθήκαμε στους αγώνες των τελευταίων ετών κατά των Μνημονίων, συγκροτούμε Κίνηση ενημέρωσης και αγώνα με στόχο την διαγραφή του χρέους, με την επωνυμία Διαγραφή του Χρέους, Τώρα! Η κίνησή μας φιλοδοξεί να συσπειρώσει ολόκληρο το φάσμα δυνάμεων (πολιτικών οργανώσεων και εκφράσεων), που μέσα από την πολυχρωμία τους έχουν ως ενοποιητικό στοιχείο την διεκδίκηση της διαγραφής του χρέους. Ακόμη, καλούμε τις κοινωνικο-πολιτικές συλλογικότητες (σχήματα και κινήσεις στους εργασιακούς χώρους και στις γειτονιές), οι οποίες υιοθετούν τις βασικές κατευθύνσεις που προαναφέρθηκαν, να πλαισιώσουν και να στηρίξουν με όλο το αγωνιστικό τους δυναμικό την Πρωτοβουλία μας. Τέλος, εκφράζουμε τη βούληση συνάντησης με όλους εκείνους τους μαζικούς λαϊκούς φορείς (πρωτοβάθμια σωματεία, ομοσπονδίες, εργατικά κέντρα, λαϊκές συνελεύσεις και άλλες κοινωνικές οργανώσεις) που αναγνωρίζουν την κρισιμότητα του ζητήματος της διαγραφής του χρέους, ώστε να γίνει έτσι υπόθεση διεκδίκησης του ίδιου του λαού.

Μάρτιος 2015